

Звѣн

• БР 40 • ГОД. VI • 16 май 2012 г. • 0.50 лева

ПИСМЕНОСТТА - МЕЧ И ОПОРА

Непреходно и величаво е делото на Кирил и Методий. Озарило със светлика на жизнуетвърждаващото слово славянския род, то е укрепвало ума и десниците на децата ни, водило ги е в радост и в беда. Било е и меч, и надежда.

За да оцелеем! За да бъдат родословието и кръвата ни силни!

В Деня на славянската писменост и на българската просвета и култура – един от най-чистите и светли народни празници, над Република България призивно ще екне песента на Кирил и Методий. Ще преживеем гордата

трѣпка, че сме българи, съхранили като най-свят завет делото на първоучителите. Ще склоним отново глава пред подвига на двамата братя, чиито следи във времето са нетленни.

Какво по-хуманистично и революционно прозрение в тъмата на девети век от провъзгласяването на правото на всеки народ да тръгне по пътя на самобитното духовно развитие, потвърдено най-ярко през вековете на робството, когато словото е единствената свободна територия на човешкия дух?

Слово, предвождало и по-

веждало камата и револвера.

Създаването на славянската писменост е със значение историческо, епохално, защото се ражда точно тази писменост на човечеството, която ще взведе най-разтърсващите културни и политически идеи, писменост, която ще окриля най-революционния дух, букви, с които ще бъдат изписани „революция“, „мир“, „Космос“!

По величието на целите, по безсмъртния дух на свящото дело, на което отдават младост и живот, двамата братя наистина са светци.

Уважаеми читатели на вестник „ЗВЪН“,

Днес ние гордо можем да кажем – България опази делото на Кирил и Методий. Със същата сила на истината обаче ще прозвучи и ако кажем, че делото на Кирил и Методий опази България. Защото писмеността, сътворена от двамата братя, се превърна в основния камък за съзиждане на народностното съзнание на българина. Превърна се в негово оръжие и опора, които го направиха по-твърд от кремъка на Балкана, съхраниха българското му име в трагичните години на двете робства, издигнаха като символи на единната народна борба перото и пушката. За да се стигне до оня майски ден, когато един млад поет и бъдещ бунтовник, стъпил върху камъка на черковния двор в Калофер, издигна като знаме имената на Кирил и Методий и свърза техния празник с борбата за българската свобода.

В нашето съвремие сме призвани с перо и щит, със слово и песен да воюваме за бъдещето на родината ни, на света.

В навечерието на 24 май – този светъл български празник, мога с увереност да кажа, че СОУ „Св. Климент Охридски“ израсна като авторитетно учебно заведение в града и в региона. Това е и ваше дело, скъпи ученици и учители, и ваша заслуга. И ваш върховен дълг! Ние основателно се гордеем с успехите на нашите ученици в инициативи от международен, национален и регионален мащаб, с тяхното присъствие в съвременния духовен живот на града ни. Многообразната дейност на възпитаниците ни изпълва творческия дух на таланта, на знанието и мъдростта, на високия професионализъм. Защото ние сме поели тежката и благородна отговорност да бъдем истински творци.

Празничното вълнение е повод за преосмисляне на постигнатото, но и на онава, което предстои. Убеден съм, че бъдещите успехи ще се множат.

Училищното ръководство е особено признателно на всички колеги за приноса им в издигане авторитета на СОУ „Св. Климент Охридски“ с четка и перо, с песен и слово. Знайте, че сътвореното от вас вълнува, мобилизира, превръща се в духовен спътник на българските ученици! Уверявам ви, че ръководството на СОУ „Св. Климент Охридски“ и занаятър ще полага всеотдайни грижи за създаване на необходимите условия за пълноценна изява, за утвърждаване на високи резултати както в ОВП, така и в ИИД.

Честит празник, уважаеми колеги! Пожелавам ви все така да допринасяте за придобиване на самобитен дух и характер на нашето училище и да се стремите да го издигате на европейско равнище!

Поздравявам и всички ученици с най-българския празник. Желяз ви здраве, енергия, сила и воля да следвате избрания път и да осъществите мечтите си!

Не забравяйте! Все сте бъдещия интелектуален потенциал на нацията, който ще продължи делото на безсмъртните братя Кирил и Методий, за да пребъде България!

ЧЕСТИТ ПРАЗНИК!

Гено Стайков,
Директор на СОУ „Св. Климент Охридски“ – град Ямбол

Награди за млади артисти от конкурса „Този свят е и мой“

На майския театрален конкурс „Този свят е и мой“, организиран от Община Ямбол и НЧ „Съгласие - 1862“ участваха 5 деца от ПГ „б“ към СОУ „Св. Климент Охридски“ с учител Надежда Стефанова. В конкуренция с над 50 участника в първа възрастова група до 10 години, журито присъди първо място за индивидуално изпълнение на Ирен Добрева и трето място на Никола Василев. Те получиха дипломи и парични награди, а грамоти за артистично изпълнение получиха Емилия Кушминцева, Гергана Василева и Илиян Монов.

Да засадиш градинка

Започваме нашия разговор с господин Ивелин Кънев – ръководител на клуб „Млад еколог“

Господин Кънев, повечето от читателите на вестника Ви познават. Какво повече бихте им казали за себе си и за клуба, който ръководите?

Учител съм по биология и здравно образование. Ръководя клуб „Млад еколог“, в който са включени ученици от пети и девети клас. Решихме да направим едно зелено кътче в училище, като идеята ни бе в него да има такива растения, които да бъдат целогодишно навън, да бъдат винаги зелени и да не измръзват през зимата. С общи усилия през априлската ваканция засадохме над 200 растения в пространството между физкултурния салон и спортната площадка. Растенията са предимно храсти. Мога да ви изброя научните им названия: лигуструм, еунилуус силвър куин, юниперус сабина, лоницера нитида, чимшир, храстовидни рози,

една туя и виоли. Обаче всичките ни растения са съвсем малки и се нуждаят от грижи, за да могат да пораснат. Надявам се всички да пазим градинката, тя не е само на клуба, а на цялото училище. Чия точно беше идеята за създаването на тази градинка?

Идеята беше моя. Целта беше децата да помогнат при засажда-

нето и да се включат в поддръжката на градинката. Направили сме график. В неделните дни аз ще я поливам, а всеки понеделник по пет души от клуба ще идват да я обработват. Нашият клуб е създаден по проекта „Успех“.

следва на страница 4

НИЕ МОЖЕМ ДА ТВОРИМ

Да опазим планетата чиста

Преди много години в Космоса се появила нашата планета, наречена Земя. Тя е дарена с ценни природни блага. Зелени тревы покриват със своята нежна и млада красота пухкавата почва. Издигат се дървета гиганти, подобно великани с множество ръце. Те се покриват с гирлянди от листа, с които майката природа щедро ги дарява на пролет, а на есен като с вълшебна пръчка ги обагра с пъстри цветове. Между скалите на високите, устремени към небето планини, надничат стройни, високи ели.

Всеки сезон природата обвива земята с нови, чудесни дарове. Между зелените стръкове на тревата, в чест на идващата пролет, природата разпирясва прекрасни цветя. Те гаят окоето на човека с пъстри, разноцветни цветове, упоиват го с вълшебните аромати, които изкуствено се разнасят из въздуха.

Лятото и есента обвиват земята със сладки плодове. Зреят зеленчуци и зърнени култури. Песента на птиците възхвалява щедрата природа.

А зиме, когато земята е в покой, майката природа я

загръща с бялата си искряща покривка и я люлее в прегръдката си, напеева й приказки и легенди за сътворението на света.

С всеки нов ден са настъпвали промени в живота и в облика на природата. На планетата Земя се появили хората. А те днес се обявяват за господари на природата и земята. Едни се опитват да я съхранят, а други и до днес не осъзнават какво погубват с нехайното си отношение към нея.

Човекът ден след ден изгражда свой свят, който според него е по-красив от този на девствената природа. Той издигна в култ прогреса и в негово име впрегна таланта и знанията си, направи много промени в света, които не винаги се отразяват положително на околната среда.

Химическите заводи замърсяват водите, въздуха и красивата природа. Едни от замършителите, които троят въздуха с изгорелите си газове са автомобилите. Друга вреда, която човека неразумно нанася на околната среда е изсичането на дърветата. Избиват се ценни животни. Замърсяват се

водите на реките, и океаните с отпадни води и химикали. При застрояването на различни обекти голяма част от природата се руши. Нарушава се и земният баланс. Ние, хората, трябва да се замислим върху пораженията, които нанасяме чрез строителството в областта бита и промишлеността. Да преосмислим своето отношение към земята и околната среда. Значително трябва да се намали изсичането на дърветата, които са важни за пречистването на замърсения въздух в атмосферата. За да опазим природата и да я съхраним за новите поколения, трябва да засаждаме повече дървета, отпадъците от човешката дейност трябва да бъдат рециклирани, или изхвърляни на подходящите места. Трябва да открием начини за пречистването на всички замърсени площи и води.

Бели, черни, жълти - всички хора по света са едно голямо семейство, което трябва да пази природата. Всеки човек трябва да си зададе въпрос: Какъв би бил животът ни без щедрите дарове на майката природа?

Всеки от нас трябва да осъзнае, без тях живота ни ще бъде пуст, нищожен и празен. Въздухът ще бъде толкова замърсен, че прозрачността му ще се изгуби и на нейно място ще ни обгръща сива, изпълнена с вредни газове мъгла, която нанася щети не само на природата, но и на нас хората.

Реките няма да ни радват със своята бистрота, а изпълнени с химически отрови ще навредят на водните обитатели, а ние ще бъдем лишени от един хранителен ресурс. Хората едва тогава ще осъзнаят какво в същност е природата. Когато усетят нищетата и студа, които ще владеят света вместо топлината и щедрите дарове на красивите сезони. Но трябва ли да стигнем до там, за да осъзнаем, че земята е нашият дом и ако искаме да живеем спокойно и щастливо в него сме длъжни да ги опазим. Това е дълг и отговорност на всеки човек от планетата ни.

Марияна Василева – 6 „в“ клас, с преподавател по Български език и литература г-н Величко Великов

Книжчице

Книжчице малка ти си моя показалка да напиша писъмце на децата от сърце.

Невена Георгиева – 5 „а“ клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Динка Маринова

Учебен ден

Хей училище, хей здравей!
Сутрин рано се засмей и звънеца цом удари всички са се прибрали.
Седнали са по местата си приготвили са си нещата.
Ето още един с учение изпълнен със забавление.
Химикалче, гумичка или мовил
Този там е много игрив.
Пак учителката влезе и маркера си взе,
написа на дъската:
„Тишина пазете“
Всеки хвана по един химикал,
и записа през ваканцията кой какво играл.
И така поредният учебен ден свърши,
Учителката работата си свърши.
Засмяни до уши
прибраха се всички!

Евангелина Георгиева Костова – 5„б“ клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Динка Маринова

Какво става в затворената книга?

Много пъти съм стоял със затворена непочтена книга в ръце. Чудил съм се, дали е хубава, или може би скучна? Така само да мисля, не става! Всяка книга е една и съща – между кориците има букви и илюстрации към текста. Но буквите, като се свръжат в думи и изречения какво става, какви герои и какви прекеждия има? Най-често решавам да започна да чета книгата. Вечер обаче ми е най-интересно – какви ли са героите? Започвам аз да си измислям разни случки с тях, започвам да фантазирам. Отвеждам ги в далечни и непознати страни, те побеждават лошите герои, вършат чудеса – от добри по-добри.

Много прекеждия преминават, докато постигнат своите цели. Понякога всичко пред очите ми е като истинско, като много близко и преживяно и от мен! Аз също искам да бъда като някого от добрите герои от книгата да върша чудеса в далечни земи. Много си фантазирам, най-добре е да започна да чета книгата и, когато я свърша, ще ви я разкажа!

Марчело Валери Ангелов – 6 „а“ клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Мина Георгиева

Лудориите на Карлсон

Както си летя Карлсон над град Варна, изведнъж зърна Делфинариума. И за миг не се поколеба – реши веднага да влезе вътре. Щом влезе..... Ахна! Пред погледа му се озова голям басейн, група игриви делфини и много, много хора.

Делфините бяха очарователни. Гмуркаха се, премятаха се, танцуваха, изпращаха към публиката топки. Всички ръкопляскаха и се забавляваха. Карлсон реши, че и той иска да е звезда. Ско- чи бързо във водата, гмурна се достатъчно, така че само перката му да стърчи над водата, включи я. Тя забърмча и се образува много красив фонтан.

Всички деца полудяха от радост. Търсеха Карлсон за автограф.

Той си прибра у дома много доволен.

Миглена Кънева – 3 „а“ клас, с класен ръководител г-жа Йорданка Овчарова

Редакционен екип:

Динка Маринова – главен редактор, преподавател по Български език и литература в СОУ „Св. Климент Охридски“ – Ямбол
Паунка Костадинова – ученичка в 11 „а“ клас
Вяра Радева – ученичка в 10 „а“ клас
Николета Зехирева – ученичка в 10 „б“ клас
Катрин Йорданова – ученичка в 10 „б“ клас
Даниела Христова – ученичка в 10 „б“ клас
Христина Христова – ученичка в 9 „а“ клас
Маргарита Камарашева – ученичка в 9 „а“ клас
Росен Христов – ученик в 8 „а“ клас

Радиана Георгиева – ученичка в 8 „б“ клас
Николета Пенева – ученичка в 7 „а“ клас
Анжелина Терзиева – ученичка в 7 „в“ клас
Жаклин Стоянова – ученичка в 7 „г“ клас
Мариела Антонова – ученичка в 6 „а“ клас
Теодор Пенков – ученик в 6 „в“ клас
Мадлен Минкова – ученичка в 6 „в“ клас
Росица Канева – ученичка в 5 „а“ клас
Евангелина Кръстева – ученичка в 5 „б“ клас
Глория Тодорова – ученичка в 5 „в“ клас
Денислав Петров – ученик в 5 „д“ клас

Солунските братя

Кой до късно през нощта се труди?
Кой с писмеността си нас пробуди?
Кой с перо в ръка сътвори големи чудеса?

Двама братя – умни, смели
към просвета всички нас повели.

Затова дълбок поклон им правим,
затова им днес имената славим.

Пламена Калчева – 4 „в“ клас, с класен ръководител г-жа Стефка Димитрова

Вълшебното чадърче

Навън вали като из ведро
и не мога да карам колело.
Ще взема аз чадърта стар
сеои на закачалката като комар.
Излизам сам навън
и в този миг какпите изчезват като сън.
Вървя с чадърта си аз,
а хората с насмешка ме гледат в захлас.
Но моето чадърче е вълшебно
затова не ме е страх ако завали ненадейно.

Димо Димитров – 4 „г“ клас, с класен ръководител г-жа Мирослава Джинковска

ФОТО "Момче"

НИЕ МОЖЕМ ДА ТВОРИМ

Избор – това е решението, което човек взема съзнателно всеки ден, всяка една минута.

Хората правим винаги избор – за хиляди неща – едни важни, други не чак толкова или оне на нас така ни се струва. Но всъщност истината е, че всеки един избор, колкото и незначителен да ни изглежда, той играе важна роля в нашия живот.

Всеки човек се стреми

Изборът

към нещо различно от другия: едни искат много пари, известност; други искат просто нормален живот с хубава работа и прекрасно семейство. И точно от избора на тези хора зависи докъде ще стигнат, дали ще постигнат своите цели, или ще загубят. Те трябва да бъдат много добре осмислени, преди да бъдат

предприети.

Хубаво е понякога да се взимат спонтанни решения, но това не бива да се превръща в навик. Зашто точно от тези житейски избори ние ковим своя път – перспективен или не толкова.

Човек трябва много добре да обмисля своите решения, за да не съже-

лява по-късно. Знае се, че лош избор по-скоро няма, понеже в момента, в който едно решение е било взето и един избор е бил направен, за този момент това е било най-правилното за този човек.

Кристина Андонова – 9 „а“ клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Грозданка Дервенска

Ученик

Звънецът камбанен всеки ден събира ни в училището наше. От жажда нова окрилен политам аз по пътя пращам. Учители посрещат ни с любов в просторната ни класна стая. Търпеливо обясняват ни уроко нов, а аз за благодарност се стремя винаги всичко да зная.

София Христова – 5 „б“ клас, с преподавател по Български език и литература г-жа Динка Маринова

ЛИТЕРАТУРНИ ТВОРБИ НА ДЕЦАТА ОТ ЛИТЕРАТУРЕН КЛУБ „ПЕГАС“, ПРИ СОУ „СВ.КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“ – ЯМБОЛ, С РЪКОВОДИТЕЛ Г-ЖА ГЕНКА БОГДАНОВА

МОЯТ СТРАНЕН СЪН В ПЕТЪК, ТРИНАДЕСЕТИ

В петък, на тринадесети, си легнах късно, но заспах бързо. В сънят ми, вместо нещо хубаво, ми се случи нещо странно. Сънувах, че накъдето и да погледна виждам само коне. Хората постепенно се превръщаха в такива. Вече имаха почти всичко, което си имаха и истинските коне: копита, уши, опашка... И козина лека - полека им се появяваше. Вече отказваха месото, а одобряваха тревата.

Много се изплаших да не стана като тях. Затичах към дома си. Там, обаче, всичките ми близки вече бяха коне. Разплаках се. Една капка падна върху един кон и той почна да говори на човешки език.

Този кон беше малко момиче, на име Елена. Тя ми каза, че трябва да ги поля с вълшебна вода и те ще станат отново хора. Трябвало да тръгна на юг, да преплувам две морета, да премина през чудовищната джунгла и от там да взема лековитата вода. Тя можело да се вземе само със златна чаша, която била озарена от слънцето. Но тази чаша била пазена от седем лъва. Трябвало да ги нахраня с различни меса. Тази тайна Елена научила от приказките, които баба й разказвала всяка вечер, за да заспи.

Тръгнах смело напред и преплувах двете морета, прекоших опасната джунгла, през която ме гонеха всякакви свирепи чудови-

ща. Най-накрая стигнах и до лъвовете. Те казаха, че искат три агнета и четири крави, с които ще се нахранят и чак тогава ще ме пуснат.

Сетих се, че преди да навляза в джунглата имаше ливада, а сред нея – кошара. По – натаатък се беше ширнало зелено поле... Върнах се обратно, отидох в ливадата и взех три агнета от кошарата. Влязох в полето и взех четири крави. След ново мъчително пътуване през джунглата отново застанах пред портата, зад която се намираше изворът с вълшебната вода.

Дадох храната на лъвовете, а те се отдръгнаха от портата, която пазеха. Тя се отвори и тогава видях

изворчето с вълшебната вода. Влязох, взех чашата, в която се отразяваха слънчевите лъчи и я напълних с вода. Тя беше чиста като кристал.

Побягнах към къщи, но бях много изморена. Тогава пред мен се появи отнякъде бял еднорог. Яхнах го и с него стигнах до дома си за миг. Върнах се, полях близките си с кристално - чистата вода и те се превърнаха отново в хора. Толкова бях щастлива, че се събудих преди да разбера, дали ми е останала от вълшебната вода и за останалите хора.

Това беше странната история, които сънувах в петък, тринадесети.

Боряна Богдева - 4 „б“ клас

В ЕДНА ВЪЛШЕБНА ЗВЕЗДНА НОЩ

Отдавна си мечта за една такава вълшебна звездна нощ: Небето е обиспано с хиляди звезди, луната също е изгряла сред тях в цялото си царствено великолепие. Приятна свежа хлад гали лицето ми.

Аз стоя, заплелена от забулелата в тъмно – син воал вечер и гледам към звездите, които сякаш тайничко ми намигат. Луната ми се усмихва загадъчно и ми спуска пътека от лъчи, която ме отвежда в света на приказките, в света на вълшебствата...

Затварям очи и се пренасям мислено в един приказен град, в който срещам само усмихнати детски лица. Лица, по които няма следи от тъга, мъка, самота, уплаха... Улиците са широки и осветени, страдите са осветени в най-различни ярки цветове: бяло, розово, жълто, синьо, темно-оранжево, слънчево-оранжево, и тревисто зелено.

Всичко тук е, много красиво и прилича на богатата палитра на известен художник, който е оцветил този вълшебен град, за да направи

живота на децата още по-пъстри, още по-богат, още по-слънчев и весел. Но богат не с бляскавите си претрупани със скъпи стоки витрини, със скъпите мебели, а богат на спокойствие, на радост, усмивки, сигурност, топлина и уют.

Минавам по една алея, която води към красив и екзотичен парк, където звънят детски смях, щастливи детски усмихнати лица озаряват деня. Те се люлеят, пеят и играят на воля безгрижно. Слънцето весело се усмихва и гали ласкаво глиците на тези деца. Усещането е много приятно, защото какво похубаво от това сърцето ти да бъде докоснато от щастieto на другите.

Докъдето погледът ми стига се люлее едно ароматно „море“ от прекрасни цветя и разцъфтели храсти. Дърветата са разперили над децата зелените си „чадъри“ и ги канят да полегнат в хладните им сенки. Прелитат прекрасни пепури, жужат златни пчелички, сладко пеят пойните

птички. Спокойствие и веселина лъха от тази невероятно красива, вълнуваща гледка.

Прекосявайки града стигам до разкошен старинен замък. Плахо отварям вратата, но съм приятно изненадана от това, на което се спряха възхитените ми очи. Приказни герои оживяха пред мен. Видях Червената шапчица и глупавият вълк, добрата Снежанка и верните ѝ седем джудже-та, Спящата красавица, Елица и деветте ѝ братя – лебеди, Палечка, Котаракът в чизми и малката кибритопродавачка, както и Хубавка и нейното добро чудовище...

Всички те се трудеха оживено и носеха най-различни ястия, които украсяваха богатата трапеза. Една мило лице ме покани да се настани удобно. След малко се отвори врата, пред която с весел глъч нахлуха в залата безброй весели деца.

Любимите им приказни герои ги бяха поканили на гости край своята приказна трапеза. Та нали всички ние, нашите баби, родители, братя и

сестри порастваме с тези приказни герои. Те са неотлъчно до нас, носим ги в сърцата си и се учим от добрия пример, който ни дават.

Мисля си с тъга, защо не обединим усилията си, за да превърнем този свят в една вълшебна приказка. Свят в който царуват само доброто, истината и справедливостта. Свят, в който няма воини, престъпления, мъка, тъга и съзлзи. Да грее на мирноца, безоблачно небе весело слънце...

Отворих очи и с благодарност погледнах отново към звездите и луната, които, макар и за кратко в тази вълшебна звездна нощ ме отведоха в този чуден свят – в света на истински красивото, в света на истинското щастие. В детски свят, озарен само от усмивки и слънчева радост...

Благодаря ви, мили звездици! Благодаря ти, Царице – Луна! Сигурна съм, че тази вълшебна звездна нощ ще направи и мен по-добра.

Станелия Ивова Добрева - 5 „д“ клас

Обичам те мамо

На земята тъй голяма най-красива днес е мама. Този празник е за нея. Погледам ѝ нежно грее. Мила и добра си, мамо! Обичам те с любов голяма!

Ваня Георгиева - 3 „б“ клас

Игва пролет

Пролетта пристига пак, но без снежния калпак. Всичко живо тук, навън, буди се от зимен сън. По дървета и тревички пеят птички и пчелички. Пак небето се синее, слънчицето златно грее.

Виктория Живкова – 5 клас

Игра

Всеки ден си играехме славно, но след играта се прибирахме бавно. Мама ми викаше: „Защо се бавиш? Каж ми, какви лудории правиш?“ Чудесно е с приятели да се лудува, детски смях до късно навред се чува.

Иванета Ташкова – 4 „б“ клас

Парти

Ходих днес на парти, Поиграхем с карти. Танцувах без умора, с момичета от хора Накъорих си косата. Намацахем стената. На дядо очилата скрихем под кревата. Мама се ядоса, че танцувам боса. Хвана си главата, спъна се в кревата, падна на земята. Пододох ѝ ръката, подскоках на кревата и стигнах до луната. Отворих своята чанга намерих малко фанга Ех, че парти славно, тъй весело, забавно

Йорданка Димитрова – 3 „в“ клас

ОБЛАСТНО СЪСТЕЗАНИЕ ПО ПЪРВА ДОЛЕКАРСКА

ПОМОЩ ЗА УЧЕНИЧЕСКИ ЕКИПИ

През 1863 г. е създадена организацията на Червения кръст, една от задачите на която е подготовката на немедицински лица за оказване на първа помощ. Знанията и уменията им могат да спасят хора, пострадали при различни ситуации и да предотвратят влошаването на състоянието им до пристигането на лекарските екипи.

На 27 април 2012 г. в

Градския парк се проведе Областно състезание по Първа долекарска помощ за ученически екипи. Нашето училище участва с отбор от 4 състезатели- Александра Христова от 6 „а“ кл.; Антония Александрова, Катерина Методиева и Рени Василева от 6 „б“ клас.

Повече от месец момичетата с помощта на мед. техник Илиана Пенчева усвояваха познания за различни травми и мерки не-

посредствено поддържане на живота на пострадали.

В конкуренция с 12 отбора от Ямболска област нашите състезатели показа-

ха много добра теоретична подготовка и практически умения за оказване на първа помощ и заслужено се класираха на второ място.

Млад талант

На IX – тия национален фестивал за млади изпълнители на популярна музика „Цветен камертон“, гр.Сливен нашата ученичка Лилия Бахчеванова от 6 „в“ клас, спечели IV-то място. Със своя талант тя покорява сърцата на почитателите на българската и световна музика и на Националния конкурс „Диана глас“ зае III – то място. Нейн ръководител е госпожа Веска Москова. Пожелаваме и да върви смело напред и с лекота да покорява челните места.

НАЦИОНАЛЕН МУЗИКАЛНО-ФОЛКЛОРЕН КОНКУРС „ОРФЕЕВО ИЗВОРЧЕ“ – ГР.СТАРА ЗАГОРА

На XII-тия Национален музикално-фолклорен конкурс „Орфеево изворче“, който се проведе на 23.03.2012 г. в гр.Стара Загора, нашата ученичка Неделина Петрова Илиева от 7 „д“ клас спечели „бронзова лира“ сред многобройната конкуренция от

близо 80 участници в нейната категория. Нейни ръководители са госпожа Веска Москова и господин Йонко Койчев. Друга наша ученичка Златина Иванова – 7 „д“ клас също получи „бронзова лира“ в този конкурс.

В същия конкурс танцов състав „Звънче“ към СОУ „Св.Климент Охридски“ спечели „златна лира“ на Орфей и беше единствения танцов състав поканен от журито на конкурса да участва в гала концерта на лауреатите, който се състоя на 25 март 2012 година.

Да засадиш градинка

От стр. 1

Реших да вложим средствата, които ни се предоставят, за растения, които ще красят училищния двор, а в същото време ще осмислим работата на децата от клуба – като се грижат за тях, те ще се чувстват отговорни и пълноценни. Училищното ръководство прие идеята, подкрепи я и резултатите са налице.

Как мотивирахте учениците от клуба за тази дейност? Все пак става дума за физически труд.

Мотивирането се оказа изненадващо лесно. Още в началото, когато слагахме пейките, идваха момиченцата от петти клас, хващаха мотичките и се надпреварваха коя да копае. Те не умееха да копаят, правеха едни планини, едни дупки, едни ровове, но имаха желание и сега вече се справят по-добре. Целта е, повтарям това, децата да се занимават с нещо полезно. Досега никой не е отказал да свърши някаква работа. Мотивацията е налице. Остава да видим колко ще е трайна. Много е важно децата да усетят подкрепа у своите съученици, да видят, че трудът им се уважава.

В нашия разговор участ-

ват и деветокласниците от клуб „Млад еколог“. Децата от петти клас са днес на екскурзия. Обръщаме се към момичетата от девети клас.

– Какво е усещането, когато с ръцете си, с труда си създавате нещо, което е не само за вас, а за всички ученици от училището?

Златомира – Когато създавахме нашата градинка, искаме всички в училище да й се радват така, както й се радваме ние. Но като приключи ваканцията, се оказа, че много от децата дори не забелязват това кълъче красота, появило се в училищния двор. Без да се замислят, минават през градинката, тъпчат цветята и храстите. А когато ги засаждахме, ние се радвахме, бяхме щастливи, че даваме живот на растенията, беше ни хубаво.

Анелия – Ние направихме всичко това с много труд, с желание, с любов. Някой от нас до този момент не бяха засаждали храстче, цвете.

Миглена – Благодарение на работата в клуба сега аз започнах да се замислям по-често за природата, за това, какво може да направя всеки от нас за нея. И съм щастлива, че мога да

засади цветя, храсти.

Вие знаете, че в Правилника на училището от няколко години има наказание „Полагане на общественополезен труд“. В какво според вас е разликата между удоволствието и наказанието да се трудиш в полза на другите?

Раица – Разликата е голяма. Нас никой не ни принуждава. Правим го с желание и това ни доставя удоволствие. А когато правим нещо насила, дори и полезно да е то, си е наказание.

– Какво искате да кажете на съучениците си от страниците на вестника – и на тези, които не знаят, че през ваканцията вие направихте нещо хубаво за всички, и на тези, които, без да се замислят, стъпкват, унищожават нечий труд?

Габриела – Нека се замислят за труда ни, за това, как се чувстваме, когато виждаме, че се погубва нещо хубаво, създадено от нас. Да се поставят на наше място. Лесно е да се говори, да се руши. Безразличието и неуважението към труда на другите са нещо страшно, но ги виждаме всеки ден. Ние искаме да покажем, че може да има

и друго отношение към света, в който живеем – да създаваме с обич красотата.

Обръщаме се отново към ръководителя на клуба, господин Кънев.

– Подготвя ли клубът Ви други изненади за учениците от СОУ „Св. Климент Охридски“?

– На 16 май ще проведем акция за събиране на вторични суровини, а на 9 юни ще бъде представителната ни изява – Празник, посветен на природата. Каним всички ученици да участват в него, а тези, които имат домашни любимци, ще имат възможност да ги покажат.

В разговора участваха

Момчев, ръководител на клуб „Млад фотограф“.

Инициативата на клуб „Млад еколог“ бързо намери последователи сред най-малките ученици. Първокласниците от клуб „Млад природолюбител“ с ръководител г-жа Галия Шевкенова няколко дни след ваканцията засадиха цветя и сега площта между физкультурния салон и спортната площадка е още по-красива. Обръщаме се с няколко въпроса към малките природолюбители.

1. Засадихте много красиви цветя и храсти. Харесва ли ви да правите това?

Яница Дочева – Гра-

саждам.

Деница Гонева – Това, което направихме, е важно за природата.

Земята така става пре-красна.

Ивайло Москов – Обичам да засаждам цветя. Училищният двор сега е по-хубав.

2. Какви грижи полагате за растенията?

Рейна Пенева – Внимаваме да не ги настъпваме и мачкаме, защото няма повече да растат.

Ивелин Янков – Трябва редовно да ги поливаме. Цветята в саксиите, които засадихме, ги сложихме на слънце. Така ще пораснат по-бързо.

Николай Димов – Ние се стараем да не нараняваме цветята и храстите. Ако ги настъпим, ще ги заболят.

3. Посъветвайте учениците как да пазят цветята и храстите, които са в нашето училище.

Даниел Дженков – Да не хвърляме отпадъци в градинките.

Радост Иванова – Да не мачкат цветята, да не чупят клоните на борчетата.

Димитър Ковачев – Да не късат цветята и храстите, да не стъпват в градинките.

Виктория, Нина и Мария от клуб „Млад журналист“. Снимките предостави г-н

динката с нашите растения стана по – красива. На мен не ми беше трудно да за-